

svar for at få gennemført FN's resolutioner og naturligvis sikre humanitær hjælp og en efterfølgende genopbygning af Irak.

Det var et vilkår for våbenhvilen efter Kuwaitkrigen i 1991, at Irak skulle afskaffe sine masseødelæggelsesvåben. Nu, 12 år senere, er det ikke muligt for FN at konstatere, at dette er sket. Tværtimod mangler Irak ifølge våbeninspektørerne stadig at redegøre for bl.a. 6.500 bomber og 1.000 t kemiske våben – våben, som Saddam Hussein har vist, at han er klar til at bruge, endda over for sin egen befolkning. Saddam har overtrådt og overtræder langt over 40 FN-resolutioner, heraf 17 Sikkerhedsrådsresolutioner.

Der er tre helt centrale resolutioner, nemlig resolution 678 og 687 samt 1441.

I forbindelse med den seneste resolution 1441, som et enigt Sikkerhedsråd vedtog i november sidste år, er det vigtigt at holde sig for øje, at denne resolution bekræfter alle tidligere vedtagne resolutioner. Dermed bekræfter 1441 også resolution 678, der giver mandat til anvendelse af magt i henhold til FN-Pagtens kapitel 7, og den bekræfter resolution 687, som etablerede våbenhvilen efter Golfkrigen på omfattende betingelser. Disse betingelser er ikke overholdt.

Vi har nu gennem alt for mange år gentaget os selv. Det internationale samfund kan ikke leve med, at en stat vilkårligt nægter at opfylde de krav, som efter grundige forhandlinger er opstillet af Sikkerhedsrådet. Saddam Hussein er og bliver det egentlige problem.

Kl. 9.05

Han kunne have undgået den her situation. Han kan stadig undgå den for sig selv og for sit folk. Det er Venstres opfattelse, at der desværre ikke længere er nogen anden udvej end endegyldigt at sætte Saddam Hussein stolon for døren.

Det er dybt ulykkeligt, men spørgsmålet, man må stille sig selv, er: Hvad er alternativet? Mere tid, siges der fra forskelligt hold. Men hvor lang tid er mere tid, og hvad så, hvis mere tid ikke rækker? Skal man så igen have mere tid? Saddam Hussein har haft 12 år og 3 måneder til at efterleve FN's resolutioner. Det har et enigt Sikkerhedsråd senest i november konkluderet at han ikke gør.

Tillad mig at gøre vores tidligere udenrigsminister, hr. Niels Helveg Petersens, ord fra en kronik i dagbladet Politiken den 19. december 1998 til mine egne:

»Jeg har ingen tro på, at Irak, så længe Saddam Hussein er ved magten, vil samarbejde seriøst med FN om at opfylde betingelserne. Når væsentlige betingelser for en våbenhvile ikke opfyldes, ophører våbenhvilen. Det ligger i Sikkerhedsrådets vedtagelser, og Saddam Hussein har utvetydigt klart fået at vide, at næste gang han forbrød sig mod indgåede aftaler og betingelser, ville han ikke få flere advarsler.«

Det var jo klar tale. Vi deler den tidligere udenrigsministers syn på tingene i Venstre, og derfor støtter vi også regeringens forslag.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, og der er foreløbig tre korte bemærkninger. Den første er fra hr. Holger K. Nielsen og den anden fra hr. Frank Jensen, og så er det fru Marianne Jelved.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Venstres ordfører bliver ved med at sige, at der er ikke andre udveje end at gå i krig nu. Vi er nødt til at gå i krig, tiden er inde, siger han. Men sandheden er jo, at våbeninspektørerne faktisk ønsker at fortsætte deres arbejde. Hans Blix, som jo ikke er nogen hvem som helst, sagde så sent som i går, at det ikke er rimeligt, at man fratager dem muligheden nu for at fortsætte deres arbejde. Han siger, at irakerne faktisk samarbejder bedre, end de har gjort i 10 år.

Derfor vil jeg godt spørge Venstres ordfører: I betragtning af, at våbeninspektørerne er i gang med deres arbejde, i betragtning af, at de er dybt frustrerede over, at de skal væk fra deres arbejde, i betragtning af, at et flertal i Sikkerhedsrådet mener, at de bør fortsætte deres arbejde, i betragtning af, at et flertal i Sikkerhedsrådet er imod denne her krig nu, hvordan kan Venstres ordfører så sige, at tiden er inde, at der er ikke andre muligheder?

Der er andre muligheder.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Venstres ordfører sagde, at afgørelsens time er nået. Er det ikke sådan, at det er Venstres beslutning, det er den danske statsministers og den amerikanske præsidents beslutning, men at det ikke er verdenssamfundets beslutning?

Skulle vi ikke i denne her sag lytte til de folk, som verdenssamfundet har på stedet, nemlig våbeninspektørerne? SF's formand har lige peget på, hvad chefen for våbeninspektørerne har